

OBĚŽNÍK

Ceské katolické misie

Ročník XX

Paříž

Číslo 4

září 1989

A je to tady!

Dlouhá léta, vlastně celou dobu od likvidace Pražského jara, jsme jakoby pod lupou sledovali dění u nás, v naději, že objevíme konečně nějakou změnu. Z čirého zoufalství nad nehybností, která tam vládla, jsme čas od času dokonce "viděli" pohyb (užuž!) i tam, kde žádný nebyl.

A najednou je pohyb tu; každý den nás strhuje novými neuvěřitelnými zprávami. Po všech našich zkušenostech váháme tomu uvěřit, ale zároveň už jsme pochopili, že ani ty porážky, které jsme zažili, nejsou bezcenné a že tedy má boj proti násilí *vždy* cenu, i když ústí bezprostředně do nového zklamání. Porážka totalitarismu jakoby byla utkána z jeho úspěšných pokusů o potlačení boje o svobodu.

Doma té radosti z pohybu zatím nemáme mnoho. Musíme se přihlívat na dění u sousedů, nechceme-li se smířit jen s radostí z dostatku piva a nových možností cest do západní ciziny.

Pohyb u nás je zatím nejlépe viditelný mezi křesťany, zvláště katolickými: máme další tři biskupy a ani tentokrát není žádný z nich

činný v Pacem in Terris; počet seminaristů v Litoměřicích zřejmě letos opět vzroste; přísný dozor nad řeholníky poněkud polevil... nový vítr vane zkrátka i u nás! Dokonce se dostalo několik mladých od nás do Compostely na setkání mladých se sv. Otcem! Paříž, podobně jako jiná západoevropská velkoměsta, navštívila letos celá řada kněží i seminaristů z Československa, kteří se začínají konečně rozhlížet po velkém světě za českými humny. Pomůže nám to všem nalézt lépe naše vlastní místo ve "velké" světové církvi a také naše povinnosti vůči ní.

V oblasti hospodářské, kde to všechno začalo, stojí před reformátory obrovské, někdy skoro neřešitelné problémy. Pomoci zvenčí, ze strany bohatého kapitalistického západu, prý bude pro nápravu nevyhnutelně potřeba. Ke spáse duší je nevyhnutelně zapotřebí jedině boží milosti. *Církev* ve své mnohotvaré podobě bude potřebovat i pomoci jiného druhu. Ne ani tak peněží - na opravy kostelů nebo tisk Písma svatého. Bude potřebovat pomoc při nápravě deformací svého celého života. Z těch početných setkání v průběhu letošních prázdnin plyne mnoho potěchy a naděje. Naši křesťané, zvláště ti mladí, jsou odhodláni nést Kristův kříž, bojovat proti strachu a pohodlí. Právě oni, často konvertité bez křesťanské výchovy v dětství, mají velmi zapotřebí pomoci a opory - a sami to říkají. Českému křesťanství schází mnoho k tomu, aby se povzneslo znovu na kulturní úroveň střední Evropy; aby bylo aktivní, iniciativní součástí Kristova společenství pro dnešní svět, zvláště evropský. Schází jí síly ke skutečné samostatnosti v myšlení i jednání, která je pravým kritériem dospělosti.

Vše se dostalo do pohybu - konečně! Teď půjde o to, aby to byl pohyb správným směrem; vlastně a přesněji: abychom se my všichni, kdo se k církvi v naší vlasti nějakým způsobem hlásíme, abychom společně *byli stále lépe církvi a abychom jí nebyli ledajakým způsobem.*

Obnova církve se nedělá! Dělají ji lidé, křesťané, kteří ji tvoří.

Tato nesnadná práce začíná být možná - a to je radostné. Aby se možnost stala skutečností, bude muset mnoho konkrétních lidí vykonat mnoho nesnadných konkrétních činů.

Největší důvod k radosti spočívá v přesvědčení, že takové lidi máme.

Krása milé

Jak jsi krásná, přítelkyně moje,
 jak jsi krásná,
 oči tvé jsou holubice pod závojem,
 jako karmínová šňůrka jsou tvé rty
 ústa tvá půvabu plná.
 Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvé skráně
 pod závojem.
 Tvé hrdlo je jak Davidova věž
 z vrstev kamene zbudovaná,
 tisíc na ní zavěšeno štítů,
 samých pavéz bohatýrů.
 Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci,
 dvojčátka gazelí,
 která se v liliích pasou.
 Než zavane den
 a stíny se dají v běh,
 vydám se k mrhové hoře,
 k pahorku kadidlovému.
 Celá jsi krásná, přítelkyně moje,
 poskvrny na tobě není.
 Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto,
 uzavřený val, zapečetěný pramen.
 Vydáváš vůni jako sad s jablky granátovými,
 s výtečným ovocem,
 hennou i nardem,
 s nardem a šafránem, puškvorcem, skořicí,
 se vším kadidlovým stromovím,
 myrhou a aloe,
 se všemi balzámy nejlepšími.
 Jsi pramen zahradní,
 studna vody živé,
 bystřina z Libanonu

Veleptiseň

(Připisována králi Šalomounovi
970 - 931 před Kristem)

Zajímavosti z domova & ze světa

Po vleklých jednáních mezi vládou Československa a zástupci Vatikánu došlo u nás ke jmenování dalších tří biskupů. Profesor morálky ze semináře v Litoměřicích, *Josef Koukl* se tak stává biskupem v Litoměřicích, *František Vaňák* ze severomoravského Rýmařova administrátorem arcidiecéze v Olomouci a profesor *František Tondra* biskupem ve Špišči. Doposud byl profesorem v bratislavském semináři. Otec biskup *Ján Sokol*, jmenovaný trnavským administrátorem v Trnavě před rokem, se stává řádným arcibiskupem své arcidiecéze (prvním od vytvoření nezávislé církevní provincie na Slovensku s trnavským arcibiskupstvím v čele).

Sedm diecézí zůstává bohužel nadále neobsazených a skutečnost, že Msgr. Vaňák je jmenován jen administrátorem naznačuje, jak ztuhá jde celé vyjednávání kupředu. Přesto je to dobrý krok směrem k vytvoření náležitěho biskupského sboru u nás. Doufejme, že pokračující vyjednávání přinese brzy nové biskupy a uvolnění stisku, kterým moc svírá celý církevní život u nás!

Pouti ke svatému Jakubovi do Compostely se mohla zúčastnit také skupinka mladých z Československa (setkání se sv. Otcem se zde konalo 19/20. srpna). Proud poutníků a turistů z Československa na západ sílí. Kdyby ještě vyřizování formalit a nákup patřičných devíz byl svobodnější, bylo by jich ještě více a nemuseli by tak nedůstojně šetřit i při nejnutnějších výdajích! Mnohdy jsou odkázáni na pomoc zcela neznámých lidí, zvláště při hledání noclehů, jejichž cena je pro ně prostě nedostupná. I francouzský tisk (*Figaro* z 15. srpna aj) si tohoto přílivu všimnul a vidí v něm jakési uvolnění i v jinak velmi tuhém režimu na pražském hradě.

Do Říma ke svatořečení Anežky České se rovněž chystá

pouť katolíků z Československa (12. listopadu tr). Cena zájezdu do Říma byla stanovena : 10.000,- Kčs! Čtyři dny pobytu a cesta...!

Členové Pacem in Terris ale už "projevují aktivitu" a mezi kněžími se objevila nabídka cesty ("kněžské pouti") za ... 4.500,- Kčs. Pouť bude 6 - 8 denní a prý se organizuje se souhlasem vldp. Vymétala z Olomouce a také otce kardinála Tomáška (?).

PŘIPOMÍNÁME MOŽNOST TÉTO POUTI PRO VŠECHNY ZÁJEMCE Z PAŘÍŽE - HLASTE SE VČAS!

V Maďarsku i v Polsku vyslovili v srpnu oficiální politování nad účastí těchto zemí na invazi do Československa v r. 1968. V SSSR samotném se zatím k tomuto ožehavému tématu nevyjadřují, ale příklad Katyně a smlouvy Ribbetropp - Molotov ukazuje, že příslušný zájem ze strany Poláků nakonec přiměl sovětskou stranu k přiznání pravdy! Je ovšem třeba se jí domáhat. Okupace z r. 1968 už tedy je nepříjemná Polákům a Maďarům. Naším zatím nevádí!

Slovenští aktivisté J. Čarnogurský a M. Kusý byli v předvečer výročí 21. srpna vzati do vazby. Protesty z ciziny - např. z Polska - odmítlo Československo jako "hrubé vměšování do vnitřních záležitostí Československa". Okupace zajisté žádným vměšováním nebyla a není!

Více než *patnáct tisíc osob* už podepsalo prohlášení *Několik vět*, obsahující zcela elementární podněty k řešení nejnaléhavějších problémů naší společnosti. Pokus o zveřejnění "proti-prohlášení" v oficiálním tisku podle všeho ztroskotal na nemožnosti získat dostatek seriózních signatářů. Napětí mezi vládnoucími a ovládanými v poslední době nebezpečně rychle narůstá, zatímco vládnoucí hrstka skalních věrných zdravých jader arogantně dělá, jakoby se jich to netýkalo. A možná, že se tak jen netváří - možná, že opravdu o ty, kterým vládnou, nemají žádný zájem!

- *Pane šéf, je opravdu za pět minut dvanáct...!*
- *Jistě, jistě, Rohlíček, jen se tak nevzrušujte!
Víte přece, že máme o hodinu posunutý čas!*

Hezkyčesky Od Podlahy

... přiznal kdysi na jevišti známý komik J. Štercl, že on má vždy největší trému před fórem. K tomu po malé přestávce dodal: *ten fór zní...* a následoval fór, anekdota. Trému před skutečným fórem, tj. před obecenstvem, Štercl samozřejmě neměl; svoje historky - předem naučené - přednesl pokaždé s profesionální rutinou.

K tomu, aby se člověk zbavil trémy a ostychu před veřejností a navíc, aby byl schopen vyjádřit svoje myšlenky bez předchozí přípravy souvisle, srozumitelně a - případně - formálně vytříbeně, je třeba dlouhodobé průpravy i vrozeného nadání k řečnictví.

Nám Čechům toto nadání všeobecně chybí, stačí srovnat např. nepřipravený televizní nebo jiný rozhovor s českým řadovým občanem a totéž s řadovým občanem francouzským. Český verbální projev - ve srovnání s francouzským - vyzní v převážné většině případů jako pomalý, těžkopádný, přerývaný a často i zmatený; u Francouze, „po duchu dědice Řeků a Římanů“ (V. Černý), vznikne spíš problém jak plynulý vodopád slov zastavit a ukončit.

Najít nadaného řečníka i mezi významnými osobnostmi českého veřejného života nikdy nebylo a není snadné, přestože teorií a snahou o povznesení úrovně řečnictví se zabýval v učebnicích QUESITA ORATORIA (Otázky řečnické) a BREVIS TRACTATIO DE AMPLIFICATIONE ORATORIA (Krátký traktát o zvelebení řečnictví) již B. Balbín (1621-1688); vzory hodné následování musel však - již tehdy - vyhledávat v minulosti, ve „starých zlatých časech“: *Umění řečnické si dobývá přízně svého posluchače dvěma věcmi: nadáním a půvabem novoty... Přední šlechtici, zvláště starého ražení, pečovali o výmluvnost, aby mohli pronášet své záměry na sněmech a jiných veřejných shromážděních. Kolovertští páni si osvojili v minulém století výmluvnost téměř záračnou...*

V časech nedávno minulých získal si přízeň svých posluchačů vyjímečným „nadáním a půvabem novoty“ zvláště Jan Masaryk; z ostatních nenadaných, jako případ téměř trapný, lze uvést Ed. Beneše: *... nebyl schopen mluvit ex tempore, bez přípravy, každé slovo bylo zváženo a položeno na správné místo. Proto jeho projevy byly suché, bez citového zabarvení a dojmu na posluchače...* (F. Moravec, Špion jemuž nevěřili).

Po roce 1948 praktické umění dikce nadále upadalo: *To, co se stalo s naší mateřskou řečí v rozhlase a veřejných, ba i úředních projevech, projevilo ihned úroveň ponku a stáje [...] Novotný... tento mluvčí dělnické třídy neuměl ani mluvit a výrazovou kulturu zřejmě vůbec nespojoval s úrovní člověka: vyslovit slovo delší než čtyřslabičné bylo pro něho výkonem střemhlavým, polykal v tom případě slabiku; cizí slova ho zároveň děsila a lákala... říkal samozřejmě demokracie a balgón, ale říkal i suprvelmoc a impriádismus; jeho zemědělství vešlo v obecnou příslovečnost...* (V. Černý, Paměti).

Neschopnost uplatnit „ctnosti řečnictví“ samozřejmě využívali a dodnes

využívají někteří nezbedové k obveselení svých spoluobčanů. Posmíval se jí - sám řečník pozoruhodný - J. Hašek, V. Burian, M. Švandrlík ji popsal takto : *Každé vyřčené slovo mu působilo nesmírné potíže a on si přitom pomáhal všemi způsoby. Vyvaloval své poněkud vodnaté oči, zatínal pěsti a mačkal ze sebe slabiky, které se sice spojovaly ve slova, ale slova ne a ne se spojit v kloudnou větu. . .* (Černí baroni). L. Sobota ve svých „přednáškách“ a „anketách“ dokáže blábolit skoro tak dokonale jako skutečný funkcionář.

Z článku „V původním znění. . .“ ve SVĚDECTVÍ 86/1989 jsme se však mohli přesvědčit, že se ještě ani dnes nemohou naši nejvyšší představitelé pochlubit žádoucím pokrokem, srovnávat se s tím pánem, o němž napsal J.Škvorecký, že *... ukazováčkem s prstenem ze starého zlata si přihladil knírek a mluvil lahodně s patra, jenom zřídka nahlédl do miniaturního papírku; krásné nosovky rezonovaly o rokokový strop a když dospěl k závěru, uklonil se a strčil papírek do kapsičky u vesty. . .* (Mirákl).

Generální tajemník ÚV KSČ s.Jakeš na aktivu se šéfredaktory ústředních vzdělávacích prostředků mluvil jistě rovněž s patra, ale když pravil (citováno ze SVĚDECTVÍ) : *... ta kapacita těch těžebních zařízení je dána, pokud tam nastanou nějaký komplikace, nějaký havárie, tak to hrabe, hrabe, hrabe, tam je to dané. No a když budou hrabat v sobotu, tak dostanou za to víc peněz. Kdyby nemuseli hrabat v sobotu, oni mají zájem, aby hrabali, ale zájem společnosti to není, aby se hrabalo. . .*, o lahodě řečeného by se dalo s úspěchem pochybovat, nehledě na to, že krásné nosovky o strop určitě nerezonovaly, přestože tam ten rokokový strop třeba byl také.

A i když svůj projev uzavíral úvahou o novém myšlení slovy : *... ono se říká jaké změny myšlení, ale jde o změny myšlení skutečně. Je tady jakési myšlení. To platí v tom extenzivním rozvoji. A je jakési nové myšlení, které prostě vychází z těch nových potřeb bezprostředně, tedy mozek se nezměnil, ale jsou nové pohledy. Někteří to odmítají, vůbec ten název, že jo. . . neměl možná s.Jakeš ani v úmyslu - na rozdíl od těch nezbedů - své posluchače pobavit.*

Předseda JZD povídá: "Marie, ty máš na starosti slepice, že? V rámci zvýšení nosnosti jim tedy budeš ode dneška dávat dopoledne superfosfát a večer nehašený vápno!"
Druhý den hlásí Marie, že polovina slepic pochcípala.
"Zkus to ode dneška obráceně!"

Načež pochcípaly všechny zbylé slepice.

"A kruci!", povídá předseda, "zrovna když mám tak výborný nápady!"

(Dikobraz 20/1989)

Četli jsme knihu

(Koluje v rukopise v Československu s podpisem
Ještěrka)

Připadala jsem si jako na západě, do té doby jsem myslela, že jsou markomani jen na Západě a byl to pro mě šok, když mi Ivan řekl, že je narkoman. Ale řekla jsem mu, že mě to zajímá a on se radoval. Řekl mi úplně všechno. Jak začal, proč, řekl mi i jak se to dělá. Jaký jsou při tom zážitky.

Chtěla jsem mu pomoci. Myslela jsem si, že kvůli mě přestane. Říkala jsem mu: "Fety nebo já, jak chceš." Chtěl obojí, ale nahlas to nepřiznal.

Přestal si píchat. Byl protivnej. Pořád jsme se dohadovali, už to nebylo dřívější souznění duší. Pochopila jsem, že mám ráda Ivana fetáka; když neměl dávku, už to nebyl Ivan.

Pochopil to i on, přesvědčoval mě, že se sám sobě hnusí bez fetů, že je nervózní a agresivní, že cejtí, jak je mi odpornej. To měl pravdu, přestávala jsem ho mít ráda a chodila jsem s ním jenom ze soucitu. Věřila jsem, že to pomine, že to jsou abstáky, které přejdou. Sama jsem se přemáhala, abych to s ním vydržela s trpělivostí. Čekala jsem, že bude pak zase jako dřív, až přejdou ty abstáky. Ale on to dlouho nevydržel, poznala jsem, že mě podvádí, a to podle pohledu. V abstáku měl mrtvej, vyhaslej pohled, a pak oči jako baterky. Sama jsem nevěděla, čím jsem. Už jsem ztrácela trpělivost. Píchal si dál, pak i přede mnou. Časem jsem k tomu otupěla a zvykla si, že je narkoman. Rozuměli jsme si. Plánovali společnou budoucnost, chtěli jsme se odstěhovat do NSR. Fety jsme v tom plánu neměli, Ivan říkal, že na to není závislej, že toho jednou nechá.

Pak se stala taková hrozná příhoda. Parta plánovala čundr. Chtěli jsme jet s Ivanem taky, už se nám po partě stýskalo (hlavně mně). Pořád jsme byli jenom s Ivanem a to bylo vůči partě blbý. Vztek na partu mě přešel.

Domů nechtěli o čundru ani slyšet, i když jela i Ivana. Ale já jsem si ráno vzala bágel do práce (v pátek) a odpoledne jsem s nimi odjela. Naši už tomu nemohli zabránit, protože jsem domů z práce vůbec nepřišla.

Ta cesta byla děsná. Než se kluci vyhrabali, byl skoro večer. Jeli jsme stopem, aby se ušetřilo. Rozdělili jsme se po dvojicích, nejmenší šanci měli vlasáči. My jsme s Ivanem chytili stopa hned, protože párek se ještě na silnici jakž takž čape, nejhorší dva kluci, ty nemaj skoro šanci. Ve velkém městě jsme si dali spicha. Jenže nikdo nedorazil, kluci nemohli chytit stopa. Čekali jsme s Ivanem na ně a nic. Pak jsme už nechytily stopa dál, byla tma, nikdo nezastavil a jezdilo málo aut. Šli jsme celou noc pěšky na kemp, nekonečný asfaltky. Ke všemu začalo lejt. Byli jsme zmoklí na kost. Ivan se "udělal" a bylo mu to fuk. Já jsem tam došla jen díky jemu. Dorazili jsme ráno, půlku party jsme našli v zahradní restauraci. Byly 4 ráno, kluci spali na prknech na zemi. Dorazili v noci, šlehli si, spali a nebyla jim zima. Všichni jsme ráno pořádně chraptily. Druhou půlku jsme našli na kempu. Zalezli jsme do stanů a spali až do večera. V kempu byly horký sprchy, to byl radostnej objev. Na tom čundru jsem teprv viděla, kolik kluků v partě v tom "jede". Štvalo mě to, ale věděla jsem už, že stejně nemá cenu jim to vymlouvat.

Říkala jsem: "Nepochopím, jak někdo může být tak hloupej a píchat si, když ví, že si tím krátí život, to já bych si nikdy nepíchala."

Ivan si píchal dvě plata, to se mi zdálo moc. Jedno ráno a jedno večer. Na čundru mě to s nima nebavilo, jluvíli jenom o fetech. Uvědomovala jsem si, že jsou mi najednou všichni cizí, když už fety přede mnou netajej.

Zpátky nás jel plnej vlak, trempové, čundráci, zpívalo se. To bylo moc hezký. Líbilo se mi jezdit ven jako trempíci, jenže naše parta měla jedy a já jsem si nějak teprve uvědomila, že už mi ta parta nesedí. Ti, co nefetovali, (Martin atd), postupně od party odpadli. Zbytek byli už jenom samý fetáci.

Po tom povedeným čundru jsem se strašně bála domů. Ještě nikdy jsem si nedovolila takhle vzdorovat, když rodiče něco zakázali, raději jsem poslechlá, protože jsem se bála. Bála jsem se nářezu. Táta mě mlátil často. Ne že by to dělal rád, ale je hrozně vzteklej a nesnese, kdyby se mu cokoliv postavilo na odpor nebo mělo jiný názor na věci než on. Já jsem měla stále jiný názor než on, a proto docházelo tak často k výpraskům; vždycky, když jsem ten svůj názor řekla.

Z čundru jsem se vracela s myšlenkou na to. Ivan se o mě bál a nechtěl mě pustit samotnou domů, znal naši domácnost z mého vyprávění, svěřovala jsem se mu se vším. Ivan a Jarda (z party) šli tedy se mnou. Vypadali jsme bídňě, jako když se lidi vracej z přírody. Byli jsme špinavý jako prasata, vodrbáný (protože každý měl na čundru ty nejhorší hadry).

Potkali jsme tátu na cestě, jel autem odvézt babičku. Tvářil se jako vrah, znala jsem ten pohled, takhle se díval když mě bil. Pohled plný nenávisť a odporu ke mně, ale i zoufalství nad vlastní výchovou. Strašně jsem se ho bála, od malinka jsem ho poslouchala pouze ze strachu, nevím co je respekt a poslušnost z lásky. Byl mi odporný, ale byla jsem slabší a věděla jsem, že moc má silnější, na světě to tak chodí.

Než jsme došli, ještě nás táta dohnal, musel jet děsně rychle. Prožila jsem potom takový šok, že o tý události nemůžu nic kloudného napsat. Pamatuju si jen útržky.

Ivan a Jarda byli zavřený a nemohli mě chránit. Byl to tak hroznej vejprask, na ty rány už si nepamatuju. Pamatuju se jen na ty urážky. Ležela jsem na zemi zbitá, řvala jsem zoufalstvím nad tím, jak o mně smýšlí vlastní rodiče. Mámu jsem viděla poprvé v životě brečet. Když jsem takhle zoufalá ležela na zemi a brečela, kopala do mne máma botou. Ty rány jsem už ani necítila, bolelo mě celý tělo. Kopala a všechen ten vztek a nenávisť ke mně se na mě sypal naráz. Křičela na mě - ty bestie, svině, kurvo odporaná, vychcípala jsi se určitě s celou partou, štitím se tě. Plivala na mě. Řvala jsem zoufalstvím ještě víc, chtěla jsem se zvednout, ale úplně jsem se sklátila na zem bez síly. Sama jsem nevěděla, co se to se mnou stalo. Otec seděl a mlel dokola stejný urážky a sprostárny jako máma. Dostala jsem nějaký záchvat, strašně jsem se klepala a nemohla jsem ze sebe už dostat slovo. Máma na mě ječela, co to hraju za scénu. A když mě chtěla zase praštit, kousla jsem ji vši silou do ruky. Nato se táta zved a řval, co jsem si to dovolila. Začal mi tlouct hlavou o zeď. Kdybych něco jedla, určitě bych ho pozvracela. Strašně se mi obracel žaludek, z pusy mi tekla krev, měla jsem roztrženej ret. Pak jsem se jím vyškubla a utíkala na dvůr, chtěla jsem utýct k Ivanovi.

Chytili mě v rohu dvora, křičeli, abych přestala křičet, nebo splaším všechny lidi. Ale já jsem křičela úplně podvě-

domě, jako blázen. Táta vzal sekeru a křičel, že mě zabije, rozmách se ... ale máma se mu vrhla do cesty a vytrhla mu sekeru. Poprvé jsem jí viděla, že se postavila proti otci na mou obranu, snad v ní byla alespoň troška mateřského citu, nevím.

To co teď píšu, je má největší bolest v životě. Každou jen nepatrnou vzpomínku na to okamžitě zaháním. A teď už zase řvu, já o tom prostě nemůžu psát, aby mě to znova a znova nedeptalo.. Dávám to Bohu k nohám. Strašně jsem to potřebovala někomu říct, to je dneska poprvé, co jsem to vyznala na papír, nikdy jsem to nikomu neřekla.

(Pokračování tohoto anonymního textu bez názvu v příštím čísle *Oběžníku*. Jde o mimořádný dokument konverze, jakých je u nás doma nemálo!)

Oběžník se nám vrátil jako nedoručitelný

paní Jirousková	75003	PARIS
pan Kabele	75020	PARIS
paní Nottová	92190	MEUDON
pan Rychtářik	28190	COURVILLE

... a nakonec něco pro zasmání:

Drak požaduje
výlučně princeznu?
Ale poslyšte ...
Moje paní vypadá
přece ještě do-
cela mladě!

(*Díkobraz* 20/1989)

Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským programem v sále č. 5 (přízemí domu)

Na září a říjen jsme připravili

16. září - setkání na zahájení nového pracovního roku s aperitivem
Otec Kolář promluví o pouti do Říma ke svatořečení Anežky Přemyslovny
7. října - otec František Reveš zastoupí nepřítomného otce Koláře (pokud bude sám volný).
Setkání s ním (vedoucím Slovenské Misie od smrti Msgre Gašparika)
21. října - program není stanoven - bude záviset na způsobu oslav 28. října...

Na 4. listopadu plánujeme předběžně koncert

V. Třešňáka Podrobnosti v příštím Oběžníku

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sevres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par cheque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris